

ΕΤΟΣ 54ον

6 Αυγούστου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (2775)

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι»

Ἡ Ἐκκλησία σήμερα ἐορτάζει τὴ μεγάλη δεσποτικὴ ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Μιὰ ἐορτὴ πού συνδέεται μὲ τὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εὐλάβεια καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας.

Στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας περιγράφεται τὸ περιστατικὸ τῆς Μεταμορφώσεως μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειές του. Ἐντύπωση προκαλεῖ ἡ προτίμηση τῶν μαθητῶν διὰ στόματος τοῦ πάντοτε αὐθόρμητου Πέτρου νὰ παραμείνουν στὸ βουνό· δέν ἤθελαν νὰ στερηθοῦν τὴ θέα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο ἔλαμπε σάν τὸν ἥλιο.

Ἡ κοινωμία τῶν μαθητῶν μὲ τὸν Χριστὸ στὸ ὄρος Θαβώρ παραπέμπει στὴ σχέση τῶν πιστῶν μὲ τὸν Κύριο μέσα στους κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σχέση αὐτὴ, ὅταν ξεφύγει ἀπὸ τὰ τυπολατρικὰ πλαίσια, μετατρέπεται σὲ κοινωμία προσώπων· αὐτὴ ἡ κοινωμία δίνει μεγάλη ἱκανοποίηση στὸν πιστὸ πού τὴ βιώνει καὶ ἀσφαλῶς δέν θέλει νὰ τὴ στερηθεῖ. Συνεπῶς τὰ λόγια τοῦ Πέτρου: «καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι», θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι λόγια τοῦ κάθε χριστιανοῦ, πού συνειδητὰ ἐντάσσεται ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας.

Καρπὸς συνεργίας

Ὅπως ἡ ἔνταξη, ἔτσι καὶ ἡ παραμονὴ στὴν Ἐκκλησία πραγματοποιεῖται μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνθρώπινη συνεργία. Μπορεῖ ἡ πρωτοβουλία νὰ ἀνήκει στὸν Χριστὸ, καθὼς «παραλαμβάνει... καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς (τοὺς μαθητές) εἰς ὄρος ὑψηλόν», ἀλλὰ οἱ ἴδιοι ἐκφράζουν προτίμηση γιὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς τους.

Ἡ ἐμμονὴ στὴν πίστη καὶ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ διαρκὴς τροφοδοσία μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ χάρι της ἀποτελοῦν ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ τὴ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιζ' 1-9)

Ἡ θεία μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τὸ φῶς. Καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, **καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι**· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωϋσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἡλία. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε. καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε. ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον. Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· μηδεὶ εἴπητε τὸ ὄραμα ἕως οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ.

ζωὴ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία δέχεται στοὺς κόλπους τῆς ἀδιάκριτα ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ χάρις ὁμως τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται στὴν Ἐκκλησία δὲν ἀνακαινίζει μαγικά τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς τῆ θέλησὶ τους. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία πολλοὶ παραμένουν πονηροὶ καὶ ἀδιόρθωτοι.

Ἁγιότητα καὶ ἀναμαρτησία

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, ὡς ζωὴ κοινωνίας μέ τὸν Θεό, εἶναι στὴν οὐσία τῆς ζωῆς ἀγιότητας καὶ ἀναμαρτησίας. Ἡ ἁμαρτία ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό καὶ τὴ χάρις του. Ὅταν αὐτὸς μένει κοντὰ στὸν Θεό, μετέχει στὴ θεία ζωὴ καὶ δὲν ὑπάρχει χώρος γιὰ τὴν ἁμαρτία. Ἅγιος ἀπὸ τῆ φύση του εἶναι μόνον ὁ Θεός. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἅγιος μετέχοντας στὴ θεία ἀγιότητα. Ἁγιότητα εἶναι ἡ ιδιότητα πού ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ κοινωνός τῆς θείας ζωῆς. Ἀντίθετα ἡ ἁμαρτία δὲν εἶναι φυσικὴ ιδιότητα· ἀποτελεῖ παρά φύση κατάσταση, πού ἀνάγεται στὴν κακὴ προαίρεση.

Ὁ ἀναγεννημένος ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος ἀγιάζεται, ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀποκτᾷ τὴ δυνατότητα τῆς ἀναμαρτησίας. Παρ' ὅλα αὐτὰ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι δὲν ἁμαρτάνει, γιατί κανένας δὲν τηρεῖ πλήρως τὴν ἐντολὴς. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τὴν ἁμαρτία, ἐξαπατοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας ἂν ποῦμε ὅτι εἴμαστε ἀναμάρτητοι (Α' Ἰω. 1,8).

Διάψευση καὶ ἐπανόρθωση

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, ἐνῶ εἶναι ζωὴ ἀγιότητας καὶ ἀναμαρτησίας, ζωὴ φωτισμένη

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τόν καιρό παίρνει ὁ Ἰησοῦς τόν Πέτρον καί τόν Ἰάκωβον καί τόν Ἰωάννην, τόν ἀδελφόν του, καί τοὺς ἀνεβάζει σ' ἓνα ψηλὸ βουνό ἰδιαίτεως. Καί μεταμορφώθηκε μπροστά τους καί ἔλαμψε τό πρόσωπόν του ὅπως ὁ ἥλιος, τὰ δέ ἐνδύματά του ἔγιναν ἄσπρα σάν τό φῶς. Καί ἐμφανίσθηκαν εἰς αὐτοὺς ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἥλιος, οἱ ὁποῖοι συνωμιλοῦσαν μαζί του. Τότε ἔλαβε τόν λόγον ὁ Πέτρος καί εἶπε εἰς τόν Ἰησοῦν, «Κύριε, **καλόν εἶναι νά μείνωμεν ἐδῶ**. Ἐάν θέλῃς, ἄς κάνωμεν ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μίαν γιά σένα, μίαν διά τόν Μωϋσῆν καί μίαν διά τόν Ἥλιον». Ἐνῶ αὐτός ἀκόμη ἐμιλοῦσε, ἓνα σύννεφο φωτεινό τοὺς ἐσκίασε καί μία φωνή ἀπό τό σύννεφο ἔλεγε: Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τόν ὁποῖον εὐαρεστοῦμαι. Αὐτόν νά ἀκοῦτε. Καί ὅταν ἄκουσαν οἱ μαθηταί, ἔπεσαν μέ τό πρόσωπόν τους εἰς τήν γῆν καί ἐφοβήθηκαν πολύ. Καί ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς ἐπλησίασε, τοὺς ἄγγιξε καί εἶπε, «Σηκωθῆτε καί μή φοβᾶσθε». Ὅταν δέ ἐσήκωσαν τὰ μάτια τους δέν εἶδαν κανένα παρά μόνον τόν Ἰησοῦν. Καί ἐνῶ κατέβαιναν ἀπό τό βουνό, ὁ Ἰησοῦς τοὺς διέταξε, «Μή πῆτε σέ κανένα τό ὄραμα, ἕως ὅτου ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἀναστῆθῃ ἐκ τῶν νεκρῶν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθην. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀπό τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν παύει νά ἐπηρεάζεται ἀπό τήν ἁμαρτία. Τό παράδοξο αὐτό συνδέεται ἅμεσα μέ τόν παράγοντα τοῦ χρόνου. Συμβαδίζοντας ὁ χρόνος μέ τή φθορά καί τό θάνατο «πειράζει» τόν ἄνθρωπο καί προκαλεῖ τόν ἐγκωκεντρισμό του. Ἔτσι καλλιιεργεῖ τή φιληταία καί τή λήθη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ αἰτία τῶν παθῶν καί τῆς ἁμαρτίας κατά τόν ἅγιο Νικόηλο Καβάσιλλα. Μέ αὐτό τόν τρόπο φαίνεται νά διαψεύδεται ἡ ἀναμαρτησία.

Ἦ,τι ὁμως διαψεύδεται στόν κόσμον, ἐπανορθώνεται στήν Ἐκκλησία. Τό χάσμα, πού δημιουργεῖται ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τόν Θεό, γεφυρώνεται μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ πού προσφέρεται ἐν Χριστῷ· ὅπως ἀκριβῶς προσφέρθηκε στους μαθητές ἡ ἐμπειρία τῆς θέας τοῦ μεταμορφωθέντος Χριστοῦ. Ἔτσι, ὅ,τι δέν μπορεῖ νά δημιουργήσῃ ὁ φθαρτός ἄνθρωπος μέ τίς δυνάμεις του, τό προσφέρει ὁ Θεός μέ τή χάρη του. Γι' αὐτό ὁ πιστός ζητᾷ κάθε ἡμέρα καί κάθε ὥρα νά τόν καταξιώσει ὁ Θεός νά μείνῃ ἀναμαρτητός καί νά βρισκεται σέ διαρκή κοινωνία μαζί του.

Ἦ Χριστός καί οἱ πιστοί

Ἦ ζωή τῶν πιστῶν στήν Ἐκκλησία στηρίζεται στόν Χριστό. Ἦ Χριστός δέν προσκαλεῖ τόν ἄνθρωπο ὡς παθητικό δέκτη, ἀλλᾷ ὡς ἐνεργητικό φορέα καί μέτοχο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς πού προσφέρει. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐνδιαφέρεται γιά τή σωτηρία του καί ἀνταποκρίνεται στήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύεται ζωντανό κλήμα πού παράγει καρπό. Τότε καί ὁ Θεός «καθαίρει αὐτό, ἵνα πληίω-να καρπόν φέρῃ» (Ἰω. 15,2).

6 Αύγουστου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.
Ύχος: - - Έωθινόν: - - Απόστολος: Β' Πέτρ. α' 10-19 – Ευαγγέλιον: Μαθθ. ιζ' 1-9.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Αύγουστου, Θ' Ματθαίου.
Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17 – Ευαγγέλιον: Μαθθ. ιδ' 22-34.

Ἡ κάθαρση αὐτὴ ἐντάσσεται στὴν παιδεία τοῦ Κυρίου καὶ ἐμφανίζεται συχνὰ ὡς κρίση ἢ δοκιμασία ποὺ παραχωρεῖται γιὰ τὴν τελείωση τοῦ πιστοῦ. Ὅταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ ἠησμονεῖ τὴν πίστη πρὸς τὸν Χριστὸ ἀπονεκρῶνεται· κάνει ἀδύνατη τὴν παρουσία του στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀποκόβεται ἀπὸ αὐτὴν.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

«Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά»

Ἄνδρέα Θεοδώρου (†), Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Σχῆμα 14x21, σελίδες 392, τιμὴ 15€.

Ἐνα ἀκόμη πόνημα – τὸ 20ὸ κατὰ σειρά – τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Ἄνδρέα Θεοδώρου ἐξέδωσε καὶ κυκλοφορεῖ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι «Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα σωτηριολογικά. Ἡ ὀρθόδοξη σωτηριολογία σέ μορφή 169 ἐρωταποκρίσεων».

Ὅπως ἔγραψε γιὰ τὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου ὁ ἀείμνηστος καθηγητής:

«Τὸ βιβλίο αὐτὸ γράφτηκε μὲ σκοπὸ νὰ πληροφορήσει τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα τί πρέπει νὰ ξέρει γιὰ τὸ σημαντικό ζήτημα τῆς σωτηρίας του. Δέν προτίθεται νὰ προσθέσει γνώσεις ἀπλές στο γνωστικὸ περιεχόμενο τοῦ νοῦ, ἀλλὰ νὰ φωτίσει τὴν καρδιά, νὰ τὴ ζεστάνει καὶ νὰ τὴν στήσει στο ἀληθινὸ βᾶθρο τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, ὅπως τὴ θέλησε ὁ Θεὸς καὶ, δυστυχῶς, τὴν παραμόρφωσε ἢ ἀμαρτία...».

Ἀκοῦστε τὸ **Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**
ΤΩΡΑ καὶ ΔΟΥΡΥΦΟΡΙΚΑ

Γιὰ περισσότερες Πληροφορίες: **210 72 98 222**

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «᾽ Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: **www.apostoliki-diakonia.gr**

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στο Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm